

Λούκι strike!

Ο Λουκιανός είναι η δημοσιογραφική μου άσκηση. Πώς χωράνε σε έναν πρόλογο όσα ξέρω, όσα έχω δει κι όσα άκουσα τότε και τώρα; Το έκανε ο ίδιος στο «Νέα Κυψέλη-Νέα Ορλεάνη» μ' έναν ποταμό ονομάτων και διευθύνσεων. Το κάνω κι εγώ. Λοιπόν, τα Gaulloises ανάβουν μόνο με σπύρτα. Σ' αυτό το έργο οι καλοί πίνουν μόνο Haig και λένε «γέμισέ το, καταραμένε». Ο Λούκι Λουκ φοράει μόνο μεταξωτά πουκάμισα –φούξια, πράσινα, κόκκινα κι άμα λάχει τραγουδάει ρεμπέτικα ή επτανησιακές καντάδες. Τα κορίτσια των καμπόηδων και των ντετέκτιβ είναι πάντα ξανθά, ωστόσο μια μελαχρινή μπορεί να τους τα κάνει άνω κάτω! Γνωρίζω κι άλλα. Ότι το θερινό αν δεν έχει κάτω χαλίκι είναι μεταλλαγμένο κι ότι τις καλύτερες κρέπες σοκολάτα του κόσμου τις έφτιαχνε το υπόγειο Μινουί, και ότι τα καλύτερα πάρτι του κόσμου έχουν ήδη γίνει. Όλα αυτά τα έμαθα από τον Λουκιανό Κηλαηδόνη, τον αρχηγό των μαύρων σκυλιών που φυλάνε την πόλη κάθε καλοκαίρι, όταν εμείς πηγαίνουμε διακοπές. Είναι ο ίδιος που μπέρδευσε τα «Μικροαστικά» και τον «Θίασο» με τη Μαίρη Παναγιωταρά και το «τα 'φτιαξε ο Μηνάς με την Αννέτα, που ίσως να την πήδηξα κι εγώ», ο ίδιος που μπορεί να σχολιάζει το ερωτικό νταραβέρι με την ίδια άνεση που πολιτικολογεί –ψαχουλεύοντας τις τσέπες του μπουφάν του όπου μέσα χαρχαλεύουν οι μύθοι-φετίχ των '50s. Πέρασαν αρκετά χρόνια που δεν τον είχα δει, μεσολάβησε μια εγχείρηση μπαϊπάς, μια μεγάλη απουσία, μετά ήρθε το πάρτι στον Λυκαβηττό με την μπάντα από τη Νέα Ορλεάνη και τώρα το «Μεταξουργείο». Μεσημέρι στο πατάρι. Αυτό το –χωρίς μπουκάλια– μπαρ, κάπου το ξέρω...

Πώς σου προέκυψε αυτό που βλέπω μπροστά μου; Είναι ένας πίνακας που αγαπώ πάρα πολύ και πάντα σκεφτόμουν να κάνω κάτι μ' αυτό το μπαρ. Το μπαρ του Χόπερ. Κι αυτή την πορτούλα εκεί, την έβαψα πορτοκαλιά, της έβαλα κι ένα παραθυράκι και είναι όπως είναι στον πίνακα. Πήγα λοιπόν τέλος άνοιξης, λίγο πριν κλείσει το Rock 'n' Roll café και πήρα μέτρα από την μπάρα και μετά μου ήρθε μια ιδιοφυής σύλληψη, και είπα, δεν θα κάνω μόνο το μπαρ του Χόπερ, θα κάνω όλο τον πίνακα. Κι έβαλα και το διπλανό του κομμάτι. Εδώ έχω αφαιρέσει ένα κομμάτι τζάμι, αυτή η κόκκινη γραμμή θα γίνει σωστή. Θα βγαίνει ένα φως σαν μαχαίρι.

Φετιχιστικό... Ακριβώς. Μέσα εδώ, έβαλα όλα τα πράγματα που έχω ακούσει κατά καιρούς. Δηλαδή, το κάντρι και γουέστερν σ' αυτό το σημείο –έλα να δεις το μαγικό που συμβαίνει σ' αυτό τον χώρο... Εδώ είναι το κελί, βλέπεις τις χειροπέδες στα κάγκελα (εννοεί τον χώρο του ηχολήπτη), εδώ στο τζάμι είναι ίχνη από πυροβολισμούς, σφαίρες, εδώ είναι οι καραμπίνες, το σανό, το λάσο, φυσικά. Σαλούν. Κι εγώ στη μέση, παίζω, παίζω με όλα αυτά. Δηλαδή, δεν παίζω...

Ραντεβού στο «Μεταξουργείο», μέρα, ήλιος με δόντια. «Έλα να δεις», είπε, «πώς μπαίνει το φως το μεσημέρι από τους φεγγίτες –το φαντάζεσαι με βροχή και με μια τζαζούλα στο πικάπ; Κι εδώ, θα βάλω γαλάζιο προβολέα κι εδώ –έλα να δεις, πήραμε και το διπλανό, θα κάνουμε εστιατόριο κι επάνω θα μένει όλη η οικογένεια, κάτσε να πάρω το κλειδί να δεις...» Στάσου, Λουκιανέ, δεν πρόλαβα καν να σου πω ότι είσαι στις ομορφίες σου!

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΜΥΡΤΩ ΚΟΝΤΟΒΑ
ΦΩΤΟ: ΜΕΝΕΛΛΟΣ ΜΥΡΙΑΛΛΑΣ

«Πού να πάω; Το Balthazar άλλαξε, πήγα μια φορά, δεν ξαναπήγα».

Θεοδωράκης, ο Λοΐζος, να παίρνουνε νότες και να τις φυσάνε και να γίνεται ένα τραγουδάκι, αυτό δεν καταφέρνουν να το κάνουν αυτά τα παιδιά. Φταίει η εποχή; Φταίει ότι δεν καταλάβανε τι κάνανε οι άλλοι; Δεν ξέρω τι φταίει. Πάντως αυτό που συμβαίνει στις μέρες μας είναι ένα άτεχνο, κακό, μελαγχολικό τραγούδι με πάρα πολλά στοιχεία ανατολίτικα και μόνο.

Έτσι κι αλλιώς, εσύ δεν ήσουν ποτέ πολύ πολύ του -πώς να το πω;- σύγχρονου έντεχνου. Όχι, αλλά ό,τι αγάπησα το έψαξα.

Υπάρχει μια φωνή που έχεις απωθημένο μαζί της, να λες «ήθελα να γράψω τραγούδια γι' αυτή τη φωνή»; Αυτό τον καιρό όχι. Δεν υ-

όλα αυτά που γίνονται στην πόλη; Αυτά που φτάνουν μέχρι εδώ δεν μου ξυπνάνε το ενδιαφέρον για να τα ψάξω παρακάτω.

Αυτή η καταπληκτική ικανότητα που είχες πάντα να γράφεις τραγούδια σαν να κλείνεις το μάτι στον κόσμο, η επικοινωνία σου δηλαδή με την καθημερινότητα, ο τρόπος να μιλάς σε κάθε ηλικία υπάρχει ακόμα; Την έχω, νομίζω. Αυτή δεν τη χάνω. Απλά, χρόνο με τον χρόνο τα πράγματα γίνονται πιο δύσκολα, γιατί μπαίνουν περισσότεροι στον χώρο, φτάνει πιο δύσκολα η πληροφορία. Κάποτε, αν έκανα μια τηλεόραση ή ένα ραδιόφωνο εδώ μέσα στο «Μεταξουργείο», θα ερχόταν όλη η Ελλάδα να δει τι γίνεται. Τώρα δεν είναι έτσι, γίνεται σιγά σιγά. Επίσης, είναι και αυτή η σωρεία σκουπιδιών που πυροβολεί τα μάτια και τα αυτιά του κόσμου και θέλει περισσότερο χρόνο πια το πράγμα.

Όταν λες σκουπίδια, αναφέρεσαι στις μεγάλες πίστες; Όχι μόνο. Σκουπίδια μπορεί να είναι και συνοικιακά κλαμπάκια που παίζουν ελληνικό ροκ.

Πηγαίνεις στα μαγαζιά που πηγαινες παλιά; Δεν πάω. Πού να πάω; Το «Balthazar» άλλαξε, πήγα μια φορά, δεν ξαναπήγα.

Είχατε στέκια που βγαίνατε τις νύχτες και πηγαίνατε...

Ναι, με τον Τάκη και την παρέα κάναμε κατά καιρούς στέκια. Κάναμε το «Jazz Bar», Τσακάλωφ 1ο, κάσαμε τρία τέσσερα χρόνια. Κάναμε τα «Παπάκια», το «56» στην Πλουτάρχου -ο Μήτσος το έφτιαξε για μας. Το «Μινουί», η «Αλεξανδριανή». Κάτι μαγαζιά που έσερναν κι ένα μύθο μαζί τους. Καμιά φορά λέω, άμα θέλω βραδινές ιστορίες πόλης, θα πάω τον Λουκιανό να κάσουμε κάτω να μου πει. Μαγαζιά που είχαν προσωπικότητα, που κάτι έγινε εκεί. Γιατί η «Αλεξανδριανή» λειτουργούσε παράνομα: όταν κλείνανε τα μαγαζιά στις 2.00, άρχιζε αυτή να παίζει ρεμπέτικα. Χωρίς πολλές μικροφωνικές. Όλα αυτά αλλάζουμε, αλλάζουμε οι εποχές, αλλάζουμε κι εμείς. Τώρα, το μόνο μπαρ που μπορεί να πάω βράδυ είναι το «Galaxy», ξέρεις, μέσα στη στοά.

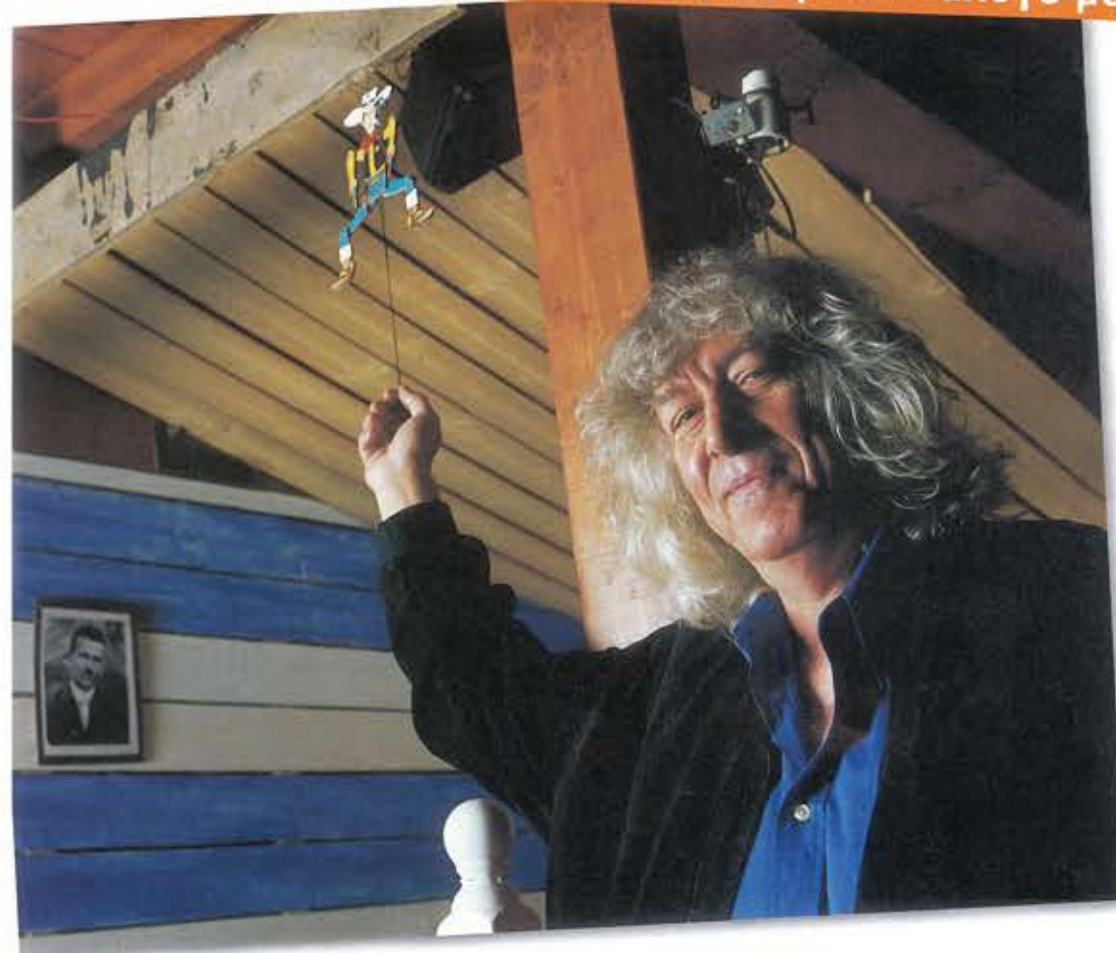
Υπάρχει πάντα αυτή η παρέα; Ανά πάσα στιγμή υπάρχει. Είμαστε παντός καιρού. Μόλις πέσει το κλείσιμο του ματιού, μαζευόμαστε. Δεν βλέπομαστε, γιατί τελευταία δεν είχαμε στέκι, αλλά φαντάζομαι ότι σιγά σιγά θα μαζευόμαστε εδώ. Νιώθεις ότι σε χωράει η πόλη όπως παλιά; Θυμάσαι που δεν πηγαινες διακοπές τα καλοκαίρια κι έλεγες «φύγετε, καταραμένοι, στα νησιά, εγώ φυλάω την πόλη»; Ακόμα μένω εδώ τα καλοκαίρια. Θα μείνω και στο κέντρο, όπως είπα. Εδώ, δίπλα σ' αυτό το νεοκλασικό, δίπλα στο θέατρο. Μ' αρέσει η Αθήνα, την αγαπώ -όταν οι άλλοι φεύγουν, εγώ μένω. Την ξέρω, διατηρεί κρυμμένες ομορφιές.

Παίζεις. Παίζω, αλλά πολύ σοβαρά. Κάνω σκηνοθεσία χώρου, πώς να το πω; Πολλά πράγματα μαζί με τη λογική του ονείρου. Όπως στο όνειρο μπορείς να ανοίξεις μια πόρτα και να δεις μια θάλασσα που δεν υπάρχει, εδώ θα μπει ό,τι έχω αγαπήσει.

Είναι σωστή λοιπόν η εντύπωση που δίνεις τα τελευταία χρόνια, ότι δεν σου φτάνουν μόνο τα τραγούδια. Ναι. Τα τελευταία αρκετά χρόνια δεν μου φτάνουν μόνο τα τραγούδια. Θέλω να κάνω μουσικά θεάματα. Το «Αχ, πατρίδα μου γλυκιά» στον Λυκαβηττό, η Βουλιαγμένη, ήταν μια σκηνοθετημένη βραδιά, όχι μια συναυλία. Η πλατφόρμα μέσα στη θάλασσα, η μαντολινάτα με τα φαναράκια, τα πυροτεχνήματα... Μια σκηνοθετημένη μουσική παράσταση. Τα τραγούδια μου, οι μουσικές μου, οι στίχοι μου πολλές φορές είναι σεναριάκια. Κάθε τραγούδι έχει μια ιστορία. Αυτά θέλω να τα δείχνω. Και αυτό θα γίνει εδώ μέσα.

Είσαι σε πάρα πολύ καλή φάση μετά από πολύ καιρό; Ναι. Πέρασα μια ιστορία τότε με τα μπαϊπάς, μια πολύ μεγάλη κατάθλιψη που κράτησε 4-5 χρόνια, πάτο που λένε, μπλακ, μαύρο, θάνατος. Ότι δεν έχει πιο κάτω, ότι δεν με νοιάζει καθόλου αν πεθάνω. Το σενάριο εκείνο λεγόταν «περιμένοντας τον θάνατο». Βγήκα απ' αυτό το λούκι κι έχω πάρα πολλή όρεξη για πράγματα δημιουργικά. Ό,τι είδα από ταινίες, ό,τι αγάπησα, θα τα κάνω όλα εδώ. Μου φτάνει αυτός ο χώρος.

«Άμα νευριάζω με τη Βαγενά, παίρνω τ' άλογό μου και φεύγω στα Βουνά!»

Να υποθέσω ότι τα σμυρναίικα του Σαραγούδα επάνω έχουν σχέση με την «Αγγέλα Παπάζογλου» της Άννας Βαγενά που παίζεται κάτω στο θεατράκι; Ναι. Έβλεπα να τελειώνει το έργο κι ο κόσμος ήταν τόσο συναισθηματικά φορτισμένος, που είπα ότι είναι κρίμα όλη αυτή η συναισθηματική φόρτιση της παράστασης να μη βρίσκεται τη συνέχειά της πάνω στο πατάρι. Σε ένα πρόγραμμα που να έχει σχέση με την ιστορία του έργου, αλλά κάπου να εμπειριέχομαι κι εγώ. Να μην το δώσω απλώς σ' ένα συγκρότημα να παίζει σμυρναίικα. Κι έτσι, κάθε Παρασκευή και Σάββατο γίνεται αυτό.

Όμως αυτοί που δεν βλέπουν το έργο και έρχονται μόνο για σένα... Αισθάνονται μια χαρά. Αυτοί που έρχονται να δουν εμένα, με βλέπουν. Παίζω στο πιάνο σαράντα λεπτά.

Εγώ ένιωσα ότι εκεί που πάω να μπω σε μια ατμόσφαιρα με τα «θερινά σινεμά», αρχίζουν τα ούτια και γίνεται χαμός. Είναι ένα πρόγραμμα με τίτλο. Ο Λουκιανός συναντά τον Σαραγούδα κι ο Σαραγούδας τον Χόπερ, ή όπου η Δύση συναντά την Ανατολή.

Τα καταφέρνουν νομίζεις να συναντηθούν όλοι αυτοί; Νομίζω, ναι, και μάλιστα καλά. Κάποια στιγμή λέμε μαζί τραγούδια, το «γίλεκάκι», ρεμπέτικα και τέτοια. Τους πειραματισμούς τούς γουστάρω και αυτό είναι μόνο το ξεκίνημα. Κάποια στιγμή, μπορεί εδώ πέρα πάνω να παίζουμε καουμπόικα από τη μια και πνευστά από την άλλη. Θέλω να πω ότι είναι ένας χώρος ευέλικτος.

Πάντως, εδώ είδα ανθρώπους συγκεκριμένης ηλικίας. Μεγάλοι άνθρωποι, δηλαδή, που βγήκαν Σάββατο βράδυ και αντί να πάνε σε ρεμπεταδείο ήρθαν εδώ. Οι μισοί ήρθαν από κάτω, από το έργο. Κι επειδή αυτό το έργο δεν απευθύνεται μόνο σε ανθρώπους της δεύτερης και τρίτης ηλικίας, έρχονται και νέοι άνθρωποι. Όμως οι άνθρωποι της γενιάς μου είναι πλέον μεγάλοι. Δεν έχω πιτσιρικάδες, δεκαοχτάρηδες, αυτούς τους είχα μέχρι την εποχή «Στα κορίτσια λέμε ναι». Αυτοί που ξεκίνησαν μαζί τους το '70, που ξεκίνησαν στα 25-30 και μεγαλώνουμε μαζί, ε, τώρα κοντεύουμε τα 60. Αν έρθει η κόρη μου και μου πει «θέλω να έρχονται και οι δικοί μου», μπορώ να το δώσω σε ένα παιδί, Δευτέρες Τρίτες, να παίζει μουσική για πιτσιρικάδες. Να έρθει ένα γκρουπάκι να παίζει ροκ ή ηλεκτρονικά. Ανοιχτό είναι. Πολυσυλλεκτικό. Και πολύ ωραία μεσημεριανά μπορούν να γίνουν. Φαντάσου, Κυριακή μεσημέρι με βροχή, όνειρο. Κι ας παίζουν εκεί πέρα Βιβάλντι. Δύο κλασικές κιθάρες. Μια κοπέλα στο πιάνο να παίζει Σοπέν.

Πού απευθύνεται το «Μεταξουργείο»; Σε καλούς ανθρώπους, με καλό γούστο. Οι οποίοι δεν μπορούν να μπουν στα τερατώδη μαγαζιά των δύο και τριών χιλιάδων ανθρώπων, δεν μπορούν αυτή την επιθετικότητα της σιδερένιας πόρτας, τα αιχμηρά πράγματα. Εμείς φτιάξαμε ξύλινα παγκάκια να κάθονται οι περαστικοί, κι έναν ήχο σε μια στάθμη όπου μπορεί ο άλλος να μιλήσει, να χαλαρώσει.

Η περιοχή διαμορφώνεται σιγά σιγά. Κι άλλα θέατρα ανοίγουν. Πάει προς χώρο θεάματος και όχι διασκέδασης, όπως του Ψυρρή, ουζερί, τοιπουράδικα και ταβερνάκια. Εδώ λίγο πιο κάτω στην πλατεία πήρε έναν πολύ μεγάλο χώρο ο Χάρρυ Κλυνν για να κάνει Internet café, θεατράκι και τέτοια. Αυτή τη στιγμή ο χώρος είναι άγνωστος και η περιοχή παρθένα. Άρα, ο χώρος θα ζωντανέψει μαζί με την περιοχή. Μπορεί και να έρθει η μπάντα της Νέας Ορλεάνης και να παίζουμε για 15 ημέρες.

Τώρα μου θύμισες αυτό το όμορφο κομμάτι-πρόζα που υπήρχε στον δίσκο που έβγαλες με το συγκρότημα της Νέας Ορλεάνης. Μόνο ονόματα και εικόνες και διευθύνσεις. Νέα Κυψέλη-Νέα Ορλεάνη. Είναι όπως εγώ φαντάστηκα ως πιτσιρικάς την Αμερική μέσα απ' τα σινεμά και από τη «Μάσκα». Έτσι γνώρισα την Αμερική κι έτσι τη διατηρώ μέσα μου. Αυτά τα πήρα απ' τις ταινίες. Στη Νέα Υόρκη πρωτοπήγα το '83. Ήμουν πια σαράντα χρονών. Η Αμερική που είδα δεν με διέψευσε, όμως αυτή που είχε γράψει μέσα μου είναι η νουάρ Αμερική. Και αυτή διατηρώ ακόμα. Δεν το είδες; Το είδα, αλλά χρωματιστό! Έχει γειτονιές, γωνιές, παράθυρα που βλέπεις έξω

Πού; Πάντως, όχι εκεί που πάνε οι πολλοί. Μόλις φωτιστεί κάτι και γίνει... θα πάνε στη Βίση, στη Γαρμπή.

Έχεις πάει; Όχι. Αλλά ξέρω περί τίνος πρόκειται. Είναι βέβαια εντυπωσιακό ότι μπήκε όλη η σύγχρονη τεχνολογία και οι κατακτήσεις της σ' αυτά τα μαγαζιά.

Διαβάζεις περιοδικά, ακούς σταθμούς που ασχολούνται με το ελληνικό τραγούδι; Όλα αυτά με αφήνουν παγερά αδιάφορο. Πιο πολύ μ' απασχολεί πώς θα φωτίσω την οροφή εδώ πάνω – βλέπετε; Να μπαίνει γαλάζιο φως...

Ναι, αλλά αυτό δεν έχει σχέση με το μουσικό σου έργο. Μα δεν είμαι μόνο μουσικός, αγάπη μου. Κακώς όποιος με κατατάσσει, εγώ ήμουν αρχιτέκτονας, ήμουν ναυτικός, ήμουν συνθέτης...

Θα γίνεις μαραγκός; Θα γίνω ό,τι θέλω. Τώρα θέλω να ασχολούμαι με τη διαμόρφωση αυτού του χώρου. Οι άλλοι ας κάνουν ό,τι θέλουν επίσης. Ποτέ δεν κοίταγα τι κάνουν οι άλλοι γύρω μου, αλλά αυτό που γούσταρα.

Αισθάνεσαι αποκομμένος λίγο; Καθόλου. Δηλαδή αισθάνομαι όπως αισθανόμουν και το '73 που ξεκίνησα. Το ίδιο. Εγώ είμαι μέσα κι έξω. Όποτε θέλω μπαίνω στον κόσμο τους, ρίχνω μια ματιά, κλείνω την πόρτα, φεύγω. Έχω έναν κόσμο δικό μου, εσωτερικό, που μου φτάνει να ζήσω τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής μου. Ευτυχισμένα.

Και η συμμετοχή στα Ημισκούμπρια; Είναι φίλοι μου τα Ημισκούμπρια και μου είπαν «μπορούμε να

με αποπροσανατολίζουν, να είμαι ήσυχος, να έχω χρόνο, να παίζω.

Ανήκεις σε μια γενιά που έχει ξεπεραστεί; Κοίταξε, κακά τα ψέματα, έρχονται νεότερες γενιές. Κάθε δημιουργός έχει δεν έχει το πολύ μια χρήσιμη δεκαετία στην πορεία του. Δηλαδή, το κυρίως έργο του δεν ξεπερνάει τα δέκα χρόνια. Εκεί έχει πει ό,τι έχει να πει. Μετά συνεχίζει και δουλεύει πάνω σ' αυτά τα οποία έχει ήδη βάλει τις βάσεις. Εδώ οι Beatles δεν κράτησαν πάνω από 10 χρόνια! Κι ο καλός Φελίνι, ο γνήσιος, είναι μια δεκαετία. Έτσι, λοιπόν, κι εμείς δώσαμε το στίγμα μας, κάναμε τη δουλειά μας. Δεν είναι οι ίδιοι άνθρωποι που κάθε τόσο κάνουν μια, ας το πούμε, επανάσταση.

Ναι. Γιατί υπήρξε με έναν τρόπο επαναστατικός και πολυδιάστατος. Από τη μια έγραφε μουσική για τον «Θίασο» του Αγγελόπουλου, από την άλλη τη «Μαίρη Παναγιωταρά» – ξέρεις πόσα σπιτικά διαλύθηκαν μ' εκείνο το τραγούδι, λέει η μαμά μου; Εντάξει λοιπόν. Τώρα ας έρθουν οι καινούργιοι να εκφέρουν έναν καινούργιο λόγο, να μιλήσουν για την τωρινή ζωή της πόλης.

Κι εσύ; Δεν έχω αποσυρθεί, δεν έχω βάλει παντόφλες, ούτε έχω βγει στη σύνταξη, άμα θέλω να το κάνω θα το κάνω. Έχω ωριμάσει, τα βλέπω λίγο από πιο ψηλά τα πράγματα. Έχω ακόμα να πω πράγματα, ξέρω ότι αν κάνω ένα Λυκαβηττό, θα έρθουν 4.000-5.000 άνθρωποι να με ακούσουν.

Εγώ πάντως περιμένω ν' ακούσω έναν καινούργιο δίσκο με τραγούδια σαν τη «Νύχτα καταστροφής», μέσα

λιάρδο μόνος μου. Ένας μοναχικός δημιουργός που κάνει του κεφαλιού του.

Νιώθεις μοναξιά; Όχι, όλα γίνανε στην ώρα τους, αυτό νιώθω. Την ίδια διάθεση έχω ακόμα και τη διοχετεύω αλλού. Εδώ, στο σπίτι κάποιου φίλου, στο στούντιό μου, παντού.

Είσαι ακόμα καμπόης; Ναι, το καουμπούκι είναι μια αίσθηση ελευθερίας. Άμα νευριάζω με τη Βαγενά, παίρνω τ' άλογό μου και φεύγω στα βουνά!

Προσπάθησε να μου περιγράψεις αυτό το πλάσμα που είναι τόσα πολλά μαζί. Αυτό το πλάσμα το ξέρει μόνο αυτό το πλάσμα. Φρόντιζα πάντα επιμελώς όλοι οι άνθρωποι γύρω μου να ξέρουν ένα κομμάτι δικό μου. Δεν ήθελα κανείς να τα ξέρει όλα.

Γιατί; Έτσι. Για παιχνίδι. Να 'χω πάντα κάτι κρυμμένο απ' όλους, ένα περιθώριο έκπληξης. Ευχάριστη, δυσάρεστη, δεν ξέρω. Και το κάνω ακόμη και τώρα. Για να έχει κανείς όσο γίνεται μια πιο πλήρη εικόνα μου, μόνο μέσα από τα τραγούδια που έγραφα κατά καιρούς και τη δραστηριότητά μου μπορεί να καταλάβει περισσότερα. Κάποιος που ξέρει καλά τη δουλειά μου, έχει ακούσει όλα τα τραγούδια, έχει καταλάβει τι εννοώ, θα πει «αυτός ο μαλάκας αυτό είναι, αυτό αγαπάει».

Αγαπάς λοιπόν τις μαλακές γόμες! Ναι. Άμα έρθεις στο στούντιό μου, θα δεις, είναι γεμάτο μαλακές γόμες και μολύβια που γράφω τους στίχους μου.

Και είσαι πάντα άνθρωπος των φετιχ. Πάρα πολύ. Τα πουκάμισα, τα στυλό, τα κλειδιά μου έχουν να κάνουν με τον χαρακτήρα μου. Αυτό είναι ο Λουκιανός, χρωματάκια και πραγματάκια.

«Πέρασα μια ιστορία τότε με τα μπαϊπάς, μια μεγάλη κατάθλιψη, που κράτησε 4-5 χρόνια»

πάρουμε ένα κομματάκι του τραγουδιού σου να το βάλουμε μέσα σε ένα δικό μας τραγούδι;» Είπα «φυσικά». «Να έρθουμε να κάνουμε ένα γύρισμα και να ντυθείς Λούκι Λουκ;» Και τους έκανα το χατίρι επειδή είναι φίλοι μου και τους αγαπώ. Αυτό ήταν όλο.

Σκέφτηκες να πειραματιστείς με τέτοιες μουσικές; Τι να κάνω, μωρέ; Η εποχή δουλεύει με άλλους ρυθμούς, με το γρήγορο μοντάζ του βιντεοκλίπ, με πλανάκια των τριών δευτερολέπτων.

Ενώ εσύ; Με τους αργούς, δολοφονικούς ρυθμούς της φύσης!

Ε; Σκέψου ένα δέντρο που βγάζει ένα φύλλο, ύστερα άλλο... Εγώ έχω απεριόριστο χρόνο, οι άλλοι βιάζονται, εγώ δεν βιάζομαι. Μου λείει καμιά φορά η Άννα «πώς μπορείς;», ε, μπορώ. Έχω ένα περίσσειμα χρόνου. Οι άλλοι έχουν λεφτά.

Από λεφτά πώς πας; Πουλήσαμε το σπίτι του Ψυχικού για να πάρουμε αυτόν εδώ τον χώρο, και καλύτερα, να σου πω, γιατί τώρα που μεγάλωσαν τα παιδιά δεν μας χρησίμευε πια. Πήραμε και δάνεια, ε, σιγά σιγά τα καταφέρνουμε. Θέλω να έχω τόσα λεφτά όσα χρειάζομαι για να μη με απασχολούν, να μην αναγκάζομαι να κάνω πράγματα που

στη γαλάζια ατμόσφαιρα

της «Χαμηλής πτήσης». Εντάξει. Μου είναι εύκολο. Επίσης, με αναπήρα δεν σ' έχω ξαναδεί ποτέ, πρώτη φορά σε βλέπω ν' ανάβεις Gauloises με αναπήρα. Έχεις δίκιο. Κακώς. Είναι μια μαλακία μου. Θα το διορθώσω.

Ποια ήταν τα μεγάλα πάρτι της ζωής σου; Ορισμένες δουλειές που έγραψαν μέσα μου. Τα «Μικροαστικά», η «Μέντια Λουζ», το Πάρτι στη Βουλιαγμένη, ο Λυκαβηττός. Κι ένα βιβλιαράκι που έβγαλα κάποτε με κάτι μικρά διηγήματα, οι «Υδράργυροι». Δεκαπέντε μικρά διηγήματα που έγραψα το '76-'77. Μια από τις δουλειές που χαίρομαι που την κάνω, ένα ακόμη μεγάλο πάρτι, είναι αυτός εδώ ο χώρος, το «Μεταξουργείο».

Έχεις γλεντήσει πολύ, έχεις περάσει καλά, έχεις πιει πολύ, έχεις ξενυχτήσει, έχεις περάσει καλά. Ναι, είμαι χορτάτος. Δεν πάω ν' αποδείξω τίποτα, ούτε μπήκα στον χώρο για ν' αποδείξω τίποτα. Όμως, όταν μπήκα στον χώρο, είχα αντιπάλους καλούς – όπως όταν παίζεις μπυλιάρδο και παίζεις με καλό παίκτη, παίζεις καλύτερα. Αυτή τη στιγμή, δεν έχω συμπαίκτες. Τότε ήταν ακόμα εν ενεργεία πολλοί από τους συναδέλφους. Παίζω μπι-

πώς ήσουν πισπικας; Έτσι. Από τα 13-14 καταλήγω σ' ένα κατασκεύασμα, το φτιάχνω μες στο μυαλό μου και γίνομαι αυτό που φαντάστηκα!

Τι εννοείς; Ήμουν κοντός και χοντρός, και είπα θα γίνω ψηλός κι αδύνατος...

Ήσουν κοντός και χοντρός; Στα 13-14. Και είπα «εγώ στη ζωή μου θα γίνω ψηλός κι αδύνατος και νόστιμος και θα με γουστάρουν τα κορίτσια και θα μ' αγαπάει ο κόσμος». Φαντάστηκα ένα τέρας και το 'φτιαξα. Αυτό το τέρας είμαι ως σήμερα! Ένα κατασκεύασμα του ίδιου μου του εαυτού. Το ποιος είμαι πραγματικά, δεν το ξέρω ούτε εγώ.

Καλά το «αδύνατος». Το «ψηλός» πώς το κατάφερες; Έλα, ντε. Πες μου εσύ. Εγώ δεν ξέρω ποιος είμαι στην πραγματικότητα, είμαι αυτό που θα θέλανε όλοι να δούνε σε μένα. Αυτό έγινα. Οι κόρες μου θα με θέλανε έτσι σαν μπαμπά, η Άννα, δεν ξέρω, για τους φίλους μου είμαι αυτό που φαντάστηκαν, ε, αυτό που θέλατε όλοι, πούστηδες, έγινα.

Αυτό που ήθελες εσύ τι ήταν; Αυτό.

Αυτό που θέλανε όλοι οι άλλοι; Ναι... Μετά απ' αυτό δεν έχει τίποτ' άλλο να σου πω, σ' τα είπα όλα.

Θα πεις κι άλλα. Όχι, καταραμένη... ☹